

Sygn. akt IV CSK 46/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa R.M.
przeciwko J.M.
o zamianę i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.
z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w B. z dnia 20 lipca 2017 r. powódka R.M. zarzuciła „naruszenie rażące przepisów prawa materialnego - tj. w szczególności przepisu art. 913 § 1 k.c. w zw. też z przepisami ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i ich rodzin z dnia 14 grudnia 1982 roku, poprzez wadliwą - błędną w istocie ich wykładnię i niewłaściwe zastosowanie (...)”. Zdaniem Skarżącej, przyjęcie skargi do rozpoznania jest uzasadnione „ochroną interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa tj. jednolitej wykładni przepisów, zwłaszcza dotyczących możliwości jednak stosowania przepisów z KC, o umowie dożywocia do stanów też faktycznych w których następowało przekazanie gosp. rolnego następcy w trybie w/w ustawy (...). Chodzi też o to, aby Sąd Najwyższy opowiedział się: - jak i czy w ogóle można stosować w/w przepisy z KC do w/w ustawy (...). Czy analogia w prawie jest tu możliwa czy nie, czy jest raczej wykluczoną. Czy można więc stosować przepisy z umowy dożywocia do przekazywania gospodarstw rolnych następcy w trybie w/w ustawy (...). Chodzi o to, że SN winien opowiedzieć się bliżej o relacji między w/w przepisami prawa materialnego. Pełnomocnik powódki jest zdania, że rzeczony naruszenie prawa materialnego, stosowalność lub nie - w/w przepisów prawa, nadal budzi poważne wątpliwości pełnomocników zawodowych, a zwłaszcza ich klientów (...) oraz wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, w tym SN oraz doktrynie.”

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym przyczynom. Z tego względu cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie wówczas, gdy strona powoła i właściwie uzasadni wystąpienie co najmniej jednej z przesłanek kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (por. postanowienia

Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 135, z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, niepubl. i z dnia 9 stycznia 2018 r., IV CSK 389/17, niepubl.).

Powódka nie sprecyzowała przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania i jedynie na podstawie uzasadnienia wniosku można założyć, że jej zamiarem – skoro wskazała na potrzebę zapewnienia jednolitej wykładni przepisów prawa oraz na występujące na ich tle w orzecznictwie sądów, w tym także Sądu Najwyższego, rozbieżności – było powołanie się na przyczynę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Ta przesłanka przyjęcia skargi nie została jednak wykazana.

Powódka nie skonkretyzowała, które przepisy prawa wymagają wykładni Sądu Najwyższego, powołując się w sposób jedynie ogólny na „przepisy z KC” o umowie dożywocia oraz na ustawę z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin. Nie przedstawiła argumentów prawnych przekonujących o poważnych wątpliwościach co do wykładni, ograniczając się do sformułowania pytań dotyczących stosowania przepisów, tak ogólnie powołanych.

Skarżąca, powołując się na rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, nie przytoczyła orzeczeń, które miałyby świadczyć o istnieniu rozbieżności. W rzeczywistości rozbieżności takie nie występują, a sygnalizowane w skardze kwestie znalazły wyjaśnienie w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1992 r., III CZP 19/92 (OSNC 1992, nr 9, poz.163), które nie straciło aktualności po zmianie przepisów (wejściu w życie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 2336, ze zm.).

Niezależnie od tych formalnych aspektów dotyczących niewłaściwego sformułowania i uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, istotne jest, że powódka oparła wywody na własnej wersji stanu faktycznego, odbiegającej od ustalonej podstawy faktycznej orzeczenia. Skarga w znacznej części opiera się na niedopuszczalnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) kwestionowaniu oceny dowodów i dokonanych przez Sąd odwoławczy ustaleń faktycznych, niemożliwych do

podważenia także ze względu na niepowołanie podstawy naruszenia przepisów postępowania.

Nie stwierdziwszy przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aj

ał